Proletari din toate țările, uniți-vă !
La luptă pentru cauza Partidului Comunist Român, fii gata !

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

Anul XVI nr. 50 (1042) * miercuri 15 decembrie 1965 * 8 pagini 30 bani

ENIGMA DIN CLASA A VIII-A

Antenele lui Sin .

Sin e mereu omul surprizelor. Uneori se face nevăzut două-trei zile, alteori tot atîta timp nu se mişcă de pe scaun, nu rîde, nu vorbeşte, nu mănîncă, nu doarme. Ultima surpriză a lui Sin e legată de antene. Şi-a strîns antenele şi fără ele e ca un Moş Gerilă fără mustăţi sau fără barbă. Ieri, cînd i-am spus asta, Sin a zîmbit îngîndurat, s-a plimbat o jumătate de oră prin birou, altă jumătate de oră a făcut nişte calcule şi-abia după aceea mi-a răspuns :

— N-avea nici-o grijă. Am alte antene. Mult mai bune.

Şi ca să mă convingă a stins lumina. În clipa următoare, pe ecranul televizorului său au ţîşnit două fulgere albe, două albastre, apoi a apărut imaginea unei clase. O clasă obişnuită, cu bănci, cu catedră, cu tablă. Toţi elevii păreau concentraţi asupra lecţiei.

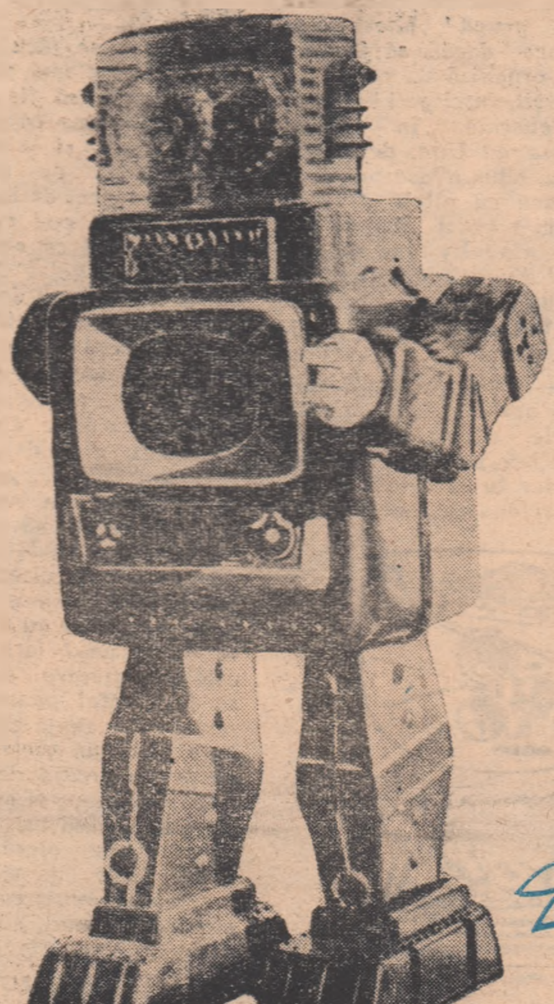
Aproape fără să vreau, privirea mi s-a îndreptat spre ultimul rînd de bănci. Un elev cu nasul lung şi ascuţit, ca al lui Ţăndărică, avea o comportare de neînţeles. Se strîmba, scotea limba, îşi mişca urechile. După aceea am observat că şi alţi elevi aveau o comportare de neînţeles. Pe rîndul de bănci dinspre uşă, o fată a strecurat vecinului din faţă, după guler, praf de cretă. În timp ce se îndrepta spre tablă, unui elev i s-a agăţat la spate o coadă de hîrtie. Bineînţeles, clasa a izbucnit în rîs şi elevul n-a mai fost în stare să spună lecţia. Poate că aş fi văzut şi alte întîmplări tot atît de „vesele" — dar Sin şi-a întrerupt demonstraţia. M-a întrebat zîmbitor :

— Ei, ce spui despre noile mele antene ?

— Sînt grozave, Sin ! Mai ales dacă îmi spui şi locul unde se petrec lucruri atît de „amuzante".

Rodica nu are curaj

Sin mi-a dat adresa pe una din benzile acelea subţiri şi strălucitoare şi iată-mă numai după o zi în decorul natural al clasei a VIII-a de la *Liceul „Nicolae Grigorescu"* din *Cîmpina*. Băncile, şi catedra, şi tabla îmi sînt cunoscute. Elevii nu mi se mai par însă aceiaşi. Am stat în clasă trei ore, dar n-am auzit o şoaptă, n-am văzut pe nimeni să pună cozi de hîrtie sau să se „joace" în timp ce se explica lecţia nouă. Toţi erau atenţi, toţi îşi luau notiţe, toţi ridicau mîinile să răspundă. În ora de matematică şi, după aceea, în ora de fizică, eleva care se „amuza" cu praful de cretă a răspuns foarte bine. I-am cerut carnetul de note. Mi l-a dat. Se numeşte Romaşcanu Rodica. Are note bune : română — 10, 10 ; franceză — 10, 10 ; istorie — 10, 10 ; geografie — 9, 10 ; biologie — 10 ; fizică — 10 ; chimie — 10.

Pe băiatul care seamănă puţin cu Ţăndărică şi care se complăcea în rolul de bufon îl cheamă Cazan George. Şi el a dat răspunsuri mulţumitoare. Încep să nu mai înţeleg nimic. Între învăţătură şi disciplină să nu fie oare nici-o legătură ? Ori poate Sin a încurcat lucrurile ? ! Te pomeneşti că peste imaginea elevilor de aici (cuminţi, harnici, atenţi la ore) s-or fi suprapus gesturile altor elevi (indisciplinaţi, leneşi, neascultători). Ca să dezleg această enigmă recurg la ajutorul clasei. Întreb dacă vrea careva să vorbească despre disciplina în ore. Se lasă o tăcere atît de mare, încît, o clipă, am impresia că mă aflu singur în clasă. Nu se ridică nimeni să vorbească. Nici Rodica. Şi clipele trec destul de greu. Întreb cine-i preşedintele detaşamentului. Peste bănci trece un murmur. George, băiatul care seamănă puţin cu Ţăndărică se întoarce spre colegul din spate. Îi face cu ochiul. Rodica se uită în jur, apoi ca şi cînd şi-ar aminti ceva se ridică. *Ea* este preşedinta detaşamentului. O privesc şi aproape că n-o mai recunosc. Nu seamănă nici cu fata pornită pe „şotii" din imaginile prinse de Sin, nici cu eleva serioasă, ageră, îndrăzneaţă din ora de matematică sau de fizică. Îşi ţine fruntea puţin plecată şi n-are curaj să privească lucrurile în faţă. Pentru ea disciplina pare să fie o noţiune abstractă, fără vreo legătură cu clasa, cu colegii ori cu învăţătura.

Costache ANTON

(Continuare în pag. 3-a)

O carte nouă

de Victor EFTIMIU

O carte nouă. Fiecare carte nouă o primesc cu aceeaşi emoţie, cu aceeaşi bucurie cu care o primeam cînd am început să citesc. Ba încă şi înainte de a cunoaşte alfabetul ! Mă vrăjeau „pozele". Erau pline de înţelesuri, îmi deschideau dorul de ţări îndepărtate, de călătorii pe continente şi insule necunoscute, de epoci care au trecut de mult. Eram nerăbdător să învăţ a scrie şi a citi, ca să văd dacă ceea ce visam eu cînd răsfoiam paginile, se potrivea cu cele ce povestea autorul.

Cărţi de basme, cărţi de istorie, cărţi de aventuri, cărţi de mecanică, dicţionare — le-am citit şi le-am înflorit cu propria mea imaginaţie. Am rămas, din copilărie, cu acest adaos al minţii mele, care şi astăzi întrece scrisul autorului, adaugă frumuseţi noi cărţilor atît de frumos tipărite şi ilustrate, pe care teascul editorilor le dăruieşte cu atît belşug cititorilor din Republica Socialistă România.

O largă parte a tipăriturilor de astăzi e destinată copiilor, tineretului.

Poate că ei sînt cei mai fericiţi, fiindcă lor li se dau lecturile cele mai instructive şi captivante.

Hîrtia e mai albă ca ziua, punctată cu stelele negre ale nopţii literelor.

Litere negre care dau lumină. Ilustraţii desenate şi colorate de cei mai înzestraţi pictori din noua generaţie. Autorii textului, ilustratorii se întrec să fie cît mai plini de imaginaţie, mai atractivi, mai artistici, ca să cucerească pe tinerii cititori

Multe invenţii noi în domeniul culturii, de la cinematograf, radiofonie şi pînă la televiziune, îmbogăţesc cunoştinţele noastre, ne captivează, ne instruiesc. Dar parcă tot cartea a rămas cea mai de preţ, cea mai apropiată de sufletul nostru !

O poţi duce cu tine, o poţi citi în interiorul cald al serilor de iarnă, sau vara pe banca unui parc, sau întins pe iarbă, o poţi deschide şi închide cînd vrei.

Dragii mei copii, vă dau un sfat : să împrumutaţi cărţile voastre numai celor de care sînteţi siguri că vi le vor înapoia în bună stare, curate, nezdrenţuite. Să nu tăiaţi foile cu degetul : cărţile suferă şi ele, ca o fiinţă. Toate lucrurile suferă. Să vă purtaţi cu ele delicat. „Lucrurile au şi ele lacrimi" spuneau strămoşii noştri latini.

Prietena noastră cartea e cel mai apropiat dintre obiectele care ne înconjoară. S-o iubim, s-o mîngîiem, s-o respectăm. Să ne despărţim greu de ea. Cineva, care avea o bibliotecă bogată a fost solicitat de un prieten să-i împrumute un volum

— Nu pot, dragă, fiindcă toată această bibliotecă e compusă din cărţi pe care le-am împrumutat şi eu de la alţii şi nu le-am mai dat înapoi.

Replica aceasta să vă fie de învăţătură...

BLOC NOTES

CITIŢI ÎN NUMĂR:

— Transmitem pe lungimea de undă

— O POVESTE-N CARE TOATE POT SA FIE ADEVARATE !

— 150 DE ZILE IN ATLANTIC

— DIN TOATA LUMEA

— O POVESTE CU-NŢELES INTIMPLATA LA CULES

DIN VIAȚA PIONIEREASCĂ

O POVESTE-N CARE TOATE POT SĂ FIE ADEVĂRATE!

Au fost odată treizeci și doi de colegi. Răspundeau cum se cuvine la ore, erau harnici, întotdeauna bine dispuși și, mai presus de toate, aveau o mare stimă unul față de celălalt. Fiecare dorea să facă tot ce îi stă în putință pentru ca restul să se simtă cît mai bine.

— Băieți, a venit un film nou. Am citit în ziar recenzia, e foarte interesant! Dați-mi bani să cumpăr bilete și mergem împreună! Ghiciți cine o să ne însoțească ?! Unul din actorii care joacă în film. Răspund eu că vine! spunea odată Ionel.

— Mare meci, mare! Să-i provocăm pe cei dintr-a VII-a B la o partidă de hochei pe gheață! Arbitru ne va fi, un maestru al sportului, îl invit eu, răspund de prezența lui! nu se lăsa mai prejos Fănel.

— Crosele o să ni le facem singuri, o să vă procur un model. Răspund de treaba asta! promitea Costel.

— Am aflat de la tata că tovarășul Ifrim, muncitorul acela în vîrstă de la Uzinele „Oțelul", care ne-a condus prin secții ori de cîte ori am vizitat uzinele, iese zilele acestea la pensie. De peste 40 de ani lucrează acolo. Colegii îi pregătesc o mică sărbătoare. Propun să fim și noi de față. Răspund eu de organizare! spunea Gigel.

În fiecare zi puteau fi auzite astfel de replici prin clasă. Valeriu, președintele grupei, n-avea decît de ales. Era un președinte fericit! Pentru fiecare lucru ce trebuia făcut, se ofereau cîte trei-patru colegi și îți trebuia o adevărată diplomație ca să-l alegi pe unul singur, fără a-i supăra pe ceilalți. Iar adunările erau atît de interesante, încît, odată Didel, deși avea amigdalită și trebuia să stea trei zile acasă, cu greu a putut fi împiedicat de medic să nu se ducă la o adunare!

. . . .

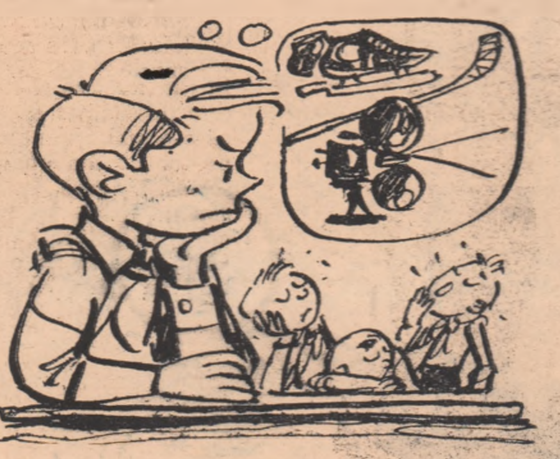
— Ei, Valeriule, nu începem odată? se auzi o voce.

Valeriu tresări, ca dintr-un vis. Se uită prin bănci. Didel nu venise la adunare. Ionel și Gigel discutau ceva în șoaptă și rîdeau pe înfundate. Costel își răsucea cu migală fularul, prefăcîndu-l într-un fel de funie, cu care avea probabil să se războiască la ieșire. Iar Fănel, categoric, ceru cuvîntul și spuse:

— Vreau să-l critic pe Valeriu că nu întreprinde nimic ca președinte de grupă! Mie mi-ar place dacă... să facem... să organizăm... ceva, în sfîrșit, înțelegeți! Prea e plictiseală în grupa noastră! Uite, de exemplu, adunarea asta! Seamănă cu altele o sută! Nici n-avem despre ce discuta! Îți vine să caști! Eu atît am avut de spus!

Valeriu îl privi supărat:

— Cum n-avem despre ce vorbi? Ai uitat, Fănele, despre meciul de hochei pe care l-ai pus chiar tu la cale? A fost pasionant! Dar cineclubul inițiat de Ionel? Dar crosele pe care le-am făcut după proiectul lui Costel? Dar acțiunea aceea, de la Uzinele „Oțelul", organizată de Gigel? Păcat că nu-i de față și Didel, e bolnav, săracul, altminteri ar fi fost și el de părerea mea!

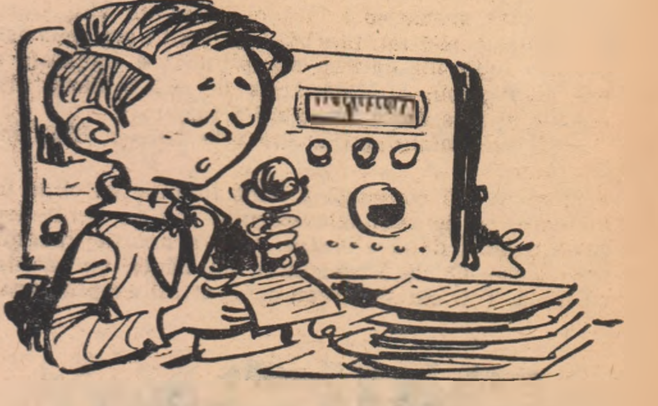

În clasă se făcu liniște. Fănel exclamă, uluit;

— Cum o să fie bolnav? Știi bine că n-are nimic, pur și simplu, chiulește. Și pe urmă, despre ce meci de hochei vorbești? Și ce-i cu cineclubul? Și ce s-a întîmplat la „Oțelul"? Ascultă, tu vorbești de niște lucruri care nici nu s-au petrecut!! Uite, știi ceva? Vorbește mai clar!

... Și Valeriu le îndeplini rugămintea. Ce s-a întîmplat mai departe? Nu știu. Dar e posibil ca, începînd din ziua aceea, să se fi născut o poveste, de astădată adevărată, cu treizeci și doi de băieți inimoși, plini de idei, care au o mare stimă unul față de celălalt, fiecare dorind să facă totul pentru ca restul să se simtă cît mai bine, și cu un președinte de grupă necăjit de un singur neajuns, și anume că, atunci cînd este ceva de făcut, se oferă atîți băieți, încît îi trebuie multă diplomație ca, alegîndu-l pe unul, să nu-i necăjească pe ceilalți...

Ovidiu ZOTTA

Atențiune, atențiune! Aici Școala generală din Satul-Nou, comuna Cireașov, raionul Slatina. Transmite pionierul Sorescu M. Constantin din clasa a VI-a B

VEȘTI DIN UNITATE

Și vocea caldă și-a făcut loc în aparat: „La școala noastră va fi gata în curînd un laborator de agricultură. Pionieri harnici ca Florescu Sorin, Nicolae Dan, Țugulea Florian au adus pînă în prezent nenumărate sorturi de semințe. Le-au pus în borcănașe, apoi le-au etichetat. Este o inițiativă a pionierilor unității noastre! Și abia așteptăm, să ținem primele lecții de agricultură în laboratorul nostru".

Mă și vedeam în micul lor laborator, admirînd semințele care țîșneau firave spre lumină din cutiuțe și ghivece așezate frumos pe etajere. Și parcă mirosea a primăvară și a verde crud cînd vocea lui Costel îmi întrerupse gîndurile: „Vreți să știți cum va fi vremea în următoarele trei zile, la noi? Adresați-vă stației noastre meteorologice, care se află în imediata apropiere a școlii. Pionierii Eftodie Paula, Florin Zamfir, Popescu Angela, Cristea Iulia, Badea Florea, Croitoru Ecaterina și Marusac Lelia vă stau la dispoziție cu caietele lor de însemnări..."

Nici n-am așteptat să termine Costel ce mai avea de spus, că am și cerut legătura cu stația meteorologică din Satul-Nou. Mi-a răspuns o fetiță care m-a rugat să-mi notez: „În următoarele trei zile se va semnala lapoviță și ninsoare!"

Am mulțumit fetiței pentru informația prețioasă și m-am grăbit să-mi fac valiza, să-mi pun cîteva lucruri călduroase... și să prind ultimul tren care pleacă spre Slatina.

În timp ce mă pregăteam am auzit din nou vocea lui Costel care continua să transmită: „Pionierii clasei a VI-a B au obținut pînă în prezent note bune și foarte bune... De curînd a avut loc concursul „Cel mai bun interpret de muzică populară. Pionierele Marusac Lelia, Croitoru Ecaterina nu interpretează numai cum va fi vremea, ci și cîntece de pe meleagurile natale..."

Am ajuns la gară într-un suflet dar... pierdusem trenul. Așa că am transmis prietenilor de la Școala generală din Satul-Nou următoarea felicitare:

„Felicitări pentru realizările voastre. Redacția vă urează succes pe mai departe în activitatea pionierească. Mulțumim lui Costel pentru frumoasa lui corespondență."

Redacția

Cînd era de vîrsta noastră

Aurel Vlaicu

Pe prispa casei, doi copii cu privirile ațintite spre înălțimile cerului...

— Vezi tu, Ioane, cum pot pluti păsările în aer fără să dea din aripi?

— Văd, Aurele. Dar așa s-a pomenit de cînd lumea și pămîntul!

— Cum de pot pluti?

— Apoi știu eu?

Cei doi copii tăcură, urmărind zborul lin al păsărilor.

— Ioane, hai cu mine! spuse Aurel.

— Hai, dar unde?

— În atelier!

Amîndoi porniră spre atelierul din șura casei, unde Aurel adunase cu multă trudă tot felul de scule.

Cu înfrigurare, băiatul începu să meșterească la o alcătuire ciudată din lemn și hîrtie, pe care o începuse mai de mult. Ion îl ajuta tăcut, gîndindu-se cam ce o să iasă din munca lor.

— Acum să-i punem și palete de sită hotărî Aurel.

Și paletele fură montate.

Gîndurile lui Aurel se învolburau sub fruntea-i frumos arcuită. Va reuși oare? Va zbura aparatul ca o pasăre, cu toate că nu poate da din aripi?

Porniră în goană spre locul hotărît, la marginea Bințințiului, căci așa îi spune satului. În clipa cînd Aurel trimise spre înaltul văzduhului mica jucărie fără viață, inimile amîndurora se strînseră de teamă. Priveau, cu ochii mari, cum paletele se învîrteau. Un strigăt de izbîndă străbătu văzduhul. Dar nu trecu decît o clipă, două și mîhnirea puse stăpînirea pe sufletul lui Aurel, micul căutător de adevăruri mari. Jucăria se prăbușise.

— Nu zboară, Ioane! Nu vrea să zboare...

— Să mai încercăm o dată, zise Ion.

— Trebuie să caut altceva! Nu știu încă ce, dar trebuie să caut.

— Aurel! Eu nu sînt încă dumirit ce cauți tu! îndrăzni Ion să afle.

— Am să-ți spun, dar nimănui și niciodată să nu-i destăinuiești acest gînd al meu. Vreau să ajung să zbor eu *însumi!*

— Tu?! se sperie de-a binelea Ion.

— Și de ce nu! Trebuie să reușesc! *Trebuie!* Tu înțelegi ce înseamnă acest

cuvînt? Și va veni și ziua cînd voi învinge neștiința care mă leagă de pămînt cu mii de greutăți. Mîine vom încerca altceva!

— Încercăm, Aurel, dar ce?

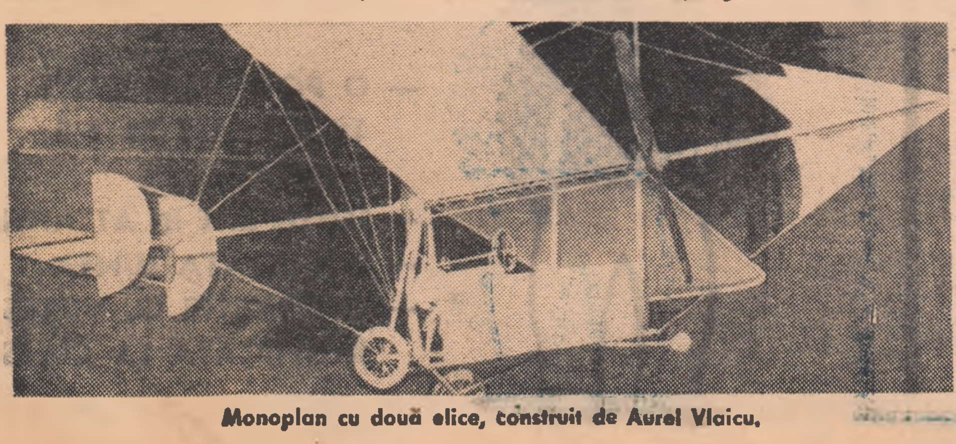
— M-am gîndit la ceva care să nu fie nici ca un zmeu, nici ca o pasăre. Am nevoie de niște cărți. Și de unelte anume. Dar acum să mergem acasă! Se lasă întunericul.

Noaptea, tîrziu, în patul cu cearșafuri albe și miros de sulfină, Aurel nu-și găsea somnul. Mii de gînduri îi trudeau mintea înfierbîntată.

— Vîntul? Ce este vîntul? Cum ia naștere? Dar păsările zboară și cînd nu suflă vîntul! Și atunci? Cum zboară? Dacă aparatul ar avea aripi ar putea să zboare? Și ce fel de aripi?

Aurel adormi tîrziu. Prima înfrîngere nu-l descurajase. Fusese doar o lecție. Aveau să mai urmeze și altele. Cu fiecare din ele, voința, curiozitatea și dorința de a învăța a lui Aurel Vlaicu au devenit mai puternice. Și nu după foarte mulți ani, Aurel plutea în văzduh cu aparatul construit de dînsul, înscriind în istoria științei și tehnicii românești o pagină glorioasă. În vreme ce spectatorii de pe aerodroame îl aplaudau ca pe un miracol, prietenii din copilărie știau că nimic nu e de mirare și că, într-un fel, zborul lui Vlaicu era continuarea aceluia început în copilărie cu uimiri, cu îndoieli și mai ales cu o voință neobosită.

Val. TEBEICA

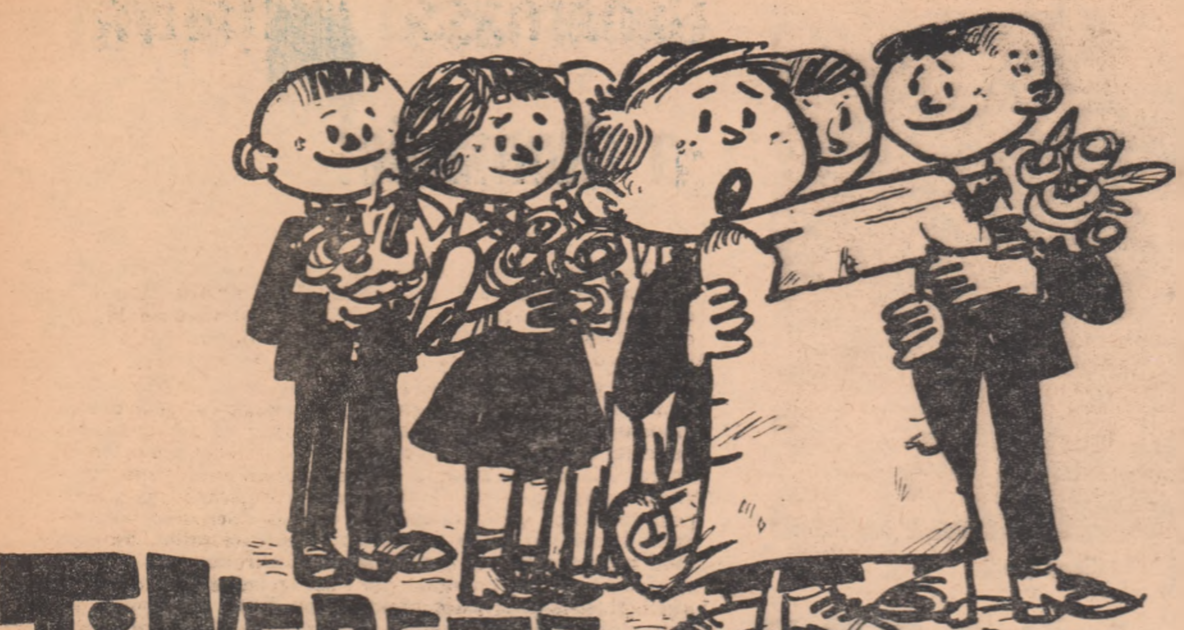
Monoplan cu două elice, construit de Aurel Vlaicu.

Dacă aș fi băiat

Pompiliu, colegul meu, are și el, ca fiecare elev din clasa noastră, un vis: Visează ca peste cîțiva ani să devină tractorist, să conducă un Universal-650. *Dacă-l asculți, ore în șir poate să-ți vorbească despre tractoare, despre piesele din care sînt alcătuite, despre oamenii minunați care conduc motoarele acestea puternice. Și așa povestește de frumos despre visul lui, că dac-aș fi băiat, negreșit m-aș face și eu tractorist!*

UDRICĂ ALEXANDRINA,
cl. a VIII-a,
Școala generală com. Mihăiești,
raionul Drăgănești

TINEREȚE LA O SUTĂ DE ANI...

Desen: Puiu MANU

Chiriașii

Mereu pe drumuri, dintr-un local într-altul începînd din 1865 pînă în 1924... Și măcar de-ar fi fost „gazdele" primitoare. Dar, ori în chiliile umede ale mănăstirii Sf. Sava, ori în strada Sfinților, ori în strada Rotari nr. 9, „silințele de a încălzi sobele din clase rămîneau deșarte". Răsfoiesc un anuar ros de vreme și ochii rămîn țintuiți pe cîteva rînduri care țîșnesc ca o acuzare: „Localurile acestea amenajate din șoproane și grajduri nu pot fi decît niște hrube sinistre, în care sute de copii nevoiași își macină sănătatea. Lecțiile se fac în condiții grele, căci rezistența fizică și puterea de muncă sînt foarte slăbite".

Și gimnaziul „Mihai cel Mare" cum se numea pe-atunci, continuă să-și ducă existența de chiriaș hăituit — în strada Italiană, tot în niște „hrube sinistre", apoi, în strada Știrbei Vodă. Un eveniment de seamă se petrece în 1892 cînd gimnaziul se transformă în liceu și, director este numit profesorul Ion Ottescu.

În 1919 vine la conducerea liceului vestitul profesor Ion Roman, care începe lupta pentru obținerea fondului necesar construirii unui local corespunzător, lupta cu nepăsarea guvernului, lupta cu politicianismul burghez. Abia în 1921 se pune piatra de temelie a actualului liceu „Mihai Viteazu", liceul la care, așa cum spunea directorul Ion Roman, „jinduiseră 56 de ani elevii".

Liceul Mihai Viteazu își istorisește viața

Așa este intitulată expoziția deschisă într-una din sălile vaste ale liceului Mihai Viteazu, cu ocazia sărbătoririi centenarului. Pe un perete — figura luminoasă a domnitorului Mihai Viteazu pictată în ulei de unul dintre elevii talentați ai liceului seral. Apoi, documente ale vremii privind localurile necorespunzătoare, mărturii și rapoarte ale foștilor directori, condici de prezență, figuri ale profesorilor de renume printre care Spiru Haret, Ion Ottescu, Ion Roman, Eugen Lovinescu, I. Cartojan, Tudor Vianu, apoi figuri ale absolvenților contemporani cu noi: academicianul Șerban Țițeica, academicianul Beleș Aurel, actorul și regizorul de filme Liviu Ciulei. Întîlnindu-i aici, gîndești că fiecare dintre ei, a căutat să aducă la faima bătrînului liceu încă o faimă: de muncă neobosită și creatoare, de cinstire, de păstrare a tradiției.

Condițiile pentru îndeplinirea tuturor visurilor

Directorul liceului Mihai Viteazu, tovarășul profesor MIHAI COSTEA (de 15 ani la conducerea școlii), îmi vorbește cu emoție despre foștii absolvenți ai liceului.

— Au fost elevii liceului nostru și profesorul Take Papahagi și profesorul Ion Stănciulescu. Cîndva elevi, astăzi profesorii lui...

Întreb:

— E o tradiție a liceului ca foștii elevi să devină profesorii lui?

— Nu neapărat. Tradiția constă, în primul rînd în valorile pe care le-a dat: oameni de știință, de cultură. Astăzi, condițiile de învățătură sînt dintre cele mai bune: 29 de clase pentru cursurile de zi, 14 clase pentru cursurile serale, 3 laboratoare pentru predarea științelor fizico-chimie, laborator pentru științele naturii, bibliotecă cu peste 29 000 de volume și o modernă sală de spectacol, poate cea mai modernă din Capitală.

Pe masa directorului zăresc o foaie subțire care imită hîrtia de papirus. E un omagiu adus liceului la împlinirea a o sută de ani:

„În prag de ani, către milenii
Din nou îți facem o urare:
Muncește la zidirea țării,
În fapte mari, adună anii.

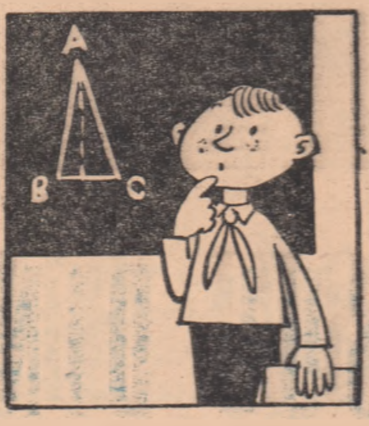
Semnează pionierii raionului 23 August.

Marta CUIBUȘ

30 de eroi (X)

LUPTA LUI ANDREI CU TREI

Versuri: M. LASTUN — Desene: G. BURSCHI

Andrei a-ncercat
Un record ciudat:
Să își amintească
Ce n-a învățat.

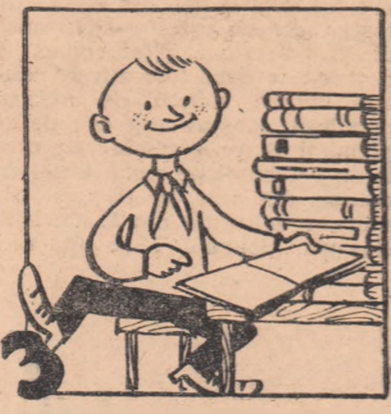
Cînd s-a-ntors în bancă
Avea pașii grei.
De rușine parcă
Vedea numai 3.

Ora următoare,
Tot mai învățase.
După ascultare
A luat un șase.

Media îi șade
Ca un cui în gheață.
De nu-nvață cade.
(Pacoste curată).

Hotărît deacuma,
A pornit Andrei
Și cu toată forța
A izbit în 3.

Și-ntr-o zi, în fine
Profesoru-i trece
Apăsat și mare
În carnet un „10".

Enigma din clasa a VIII-a

Între egoism și lipsa de inițiativă

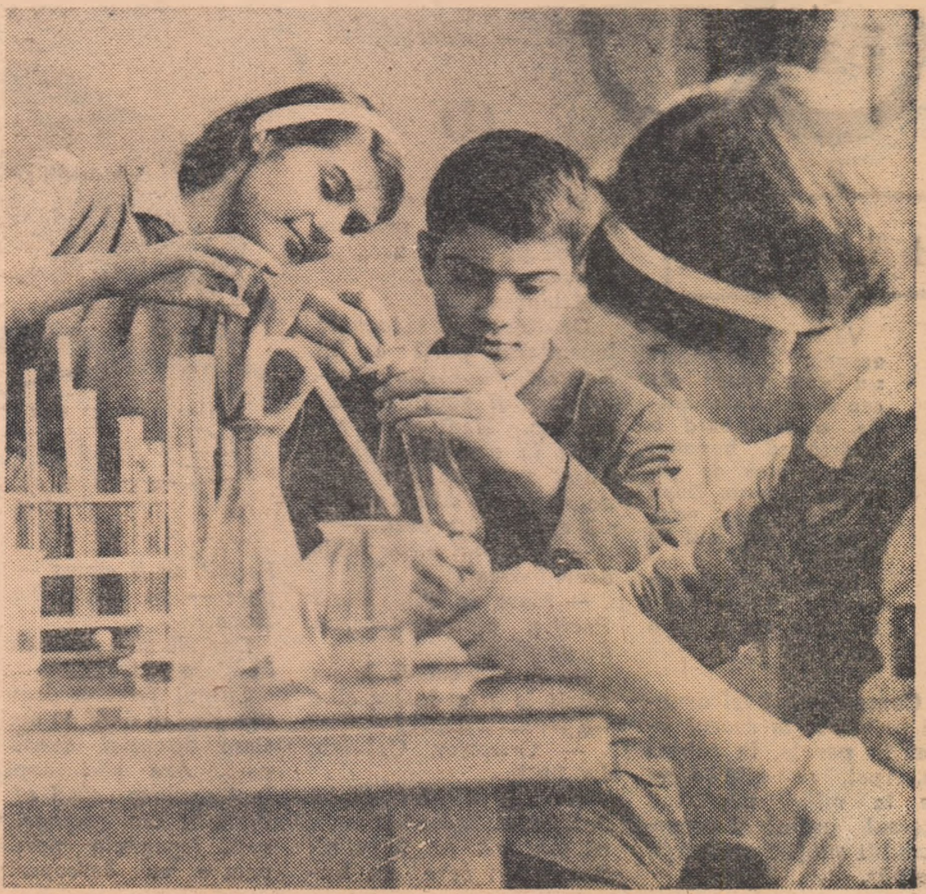
(Urmare din pag. 1-a)

Popescu Adrian, un elev subțire și înalt ca un fir de pădie, s-a arătat gazdă mai primitoare. El mi-a deschis poarta spre adevăratul chip al clasei. E drept, dincolo de poartă n-am găsit o alee pietruită, ci mai degrabă o cărăruie îngustă cu multe cotituri, cu multe piedici, cu urcușuri și coborîșuri. De la Adrian am aflat că strîmbăturile și scamatoriile unora „care produc rîsul în clasă" au încurajat, de fapt, chiulul, lenea și disprețul pentru anumite materii. De la începutul anului n-a fost organizată nici-o adunare de detașament în care să se discute despre disciplină și învățătură „nu la modul general", ci concret, despre fiecare pionier în parte. Rezultatul? Din cei 34 de elevi, numai 28 vor promova trimestrul. *Șase elevi vor rămîne corigenți la una sau două materii.*

Mai departe, m-au condus Badea Rodica și Salcu Radu. Cărarea pe care am mers cu ei a fost presărată cu spini și hîrtoape. Așa am aflat că „în clasa noastră nu există un colectiv strîns", că „elevii buni la învățătură sînt egoiști", că „îi privesc pe ceilalți cu dispreț". Cînd iau note mari se bucură și se uită în jur triumfători, dar dacă îi rogi să-ți explice, sau să-ți ajute să pricepi ceva, înaltă din umeri și-l iau în brațe pe *nu știu nici eu...*

Aici, pe această cărare presărată cu spini și hîrtoape, am înțeles că în clasa a VIII-a „egoismul unora", lipsa de inițiativă și spiritul de automulțumire („avem *numai* șase corigenți") se împletesc, se sprijină, se ajută asemeni unor liane.

Și dacă e de găsit vreo enigmă, trebuie căutată aici, între aceste liane.

Există în școală o ușă, după care se petrec lucruri deosebite. Acolo sînt tot felul de eprubete, borcănașe care par cu totul inofensive. Elevii știu însă, că nu-i chiar așa. Și, împreună cu tovarășul profesor ei descoperă și analizează proprietățile, reacțiile substanțelor chimice. Așa se întîmplă și în fotografia noastră, care i-a surprins în laboratorul școlii pe cîțiva pionieri de la Școala generală nr. 150 din Capitală.

Foto: Gr. PREPELIȚA

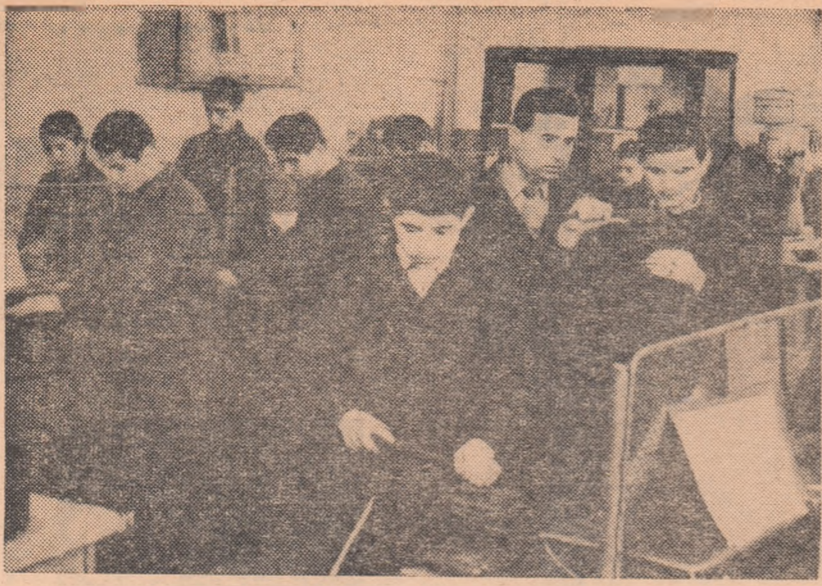
Sus, pe dealul din fața gării, printre pomi, se vede o clădire mare, albă. De departe, s-ar părea că în liniștea care domnește nu se întîmplă aproape nimic. Dar acolo, la Centrul școlar agricol din Cernavoda se învață, se muncește...

★

Pe ogoarele Dumbrăvenilor pornesc iar tractoarele și umplu văzduhul cu zumzetul lor de motoare. De pe drum, doi oameni se abat spre marginea ogorului cu brazde proaspăt întoarse. Cel mai voinic, se apleacă și măsoară adîncimea arăturii de pe tarlaua scrisă parcă cu brazde, îngrijit.

— Bună arătură! Ca la carte... Da' cine-i pe tractor?

— Tudor!

Oră de practică în atelierul școlii

SCRISUL DIN BRAZDE

— Care Tudor?

— Tudor, al lui nea Ionescu.

— Aaaa! Tudor. Știu... E băiețașul care mă urmărea toată ziulica cu: „Mă iei, nene, pe tractor? Mă iei, nene..."

— Da, da. El este. Acum învață la școala de mecanizatori. E în practică...

Zgomotul tractorului care se apropie de cei doi oameni le acoperă vocile. Deodată, mașina greoaie se oprește. Un băiat înalt, subțirel, cu obrajii colorați de soare se vînt coboară de la volan.

— Noroc Tudore! îl întîmpină cel mai voinic. Ei, acu ce zici?... „Mă iei nene pe tractor?"...

— Te iau, nea Ilie...

Și bărbatul lat în umeri îl îmbrățișă pe Tudor ca pe propriul fiu.

★

Abia s-a stins ultima notă a cîntecului că sala a și izbucnit în aplauze.

— Bravo ei, asta zic și eu cîntăreață! își dădea părerea un moș din primul rînd.

— Dar nu-i cîntăreață, moșule, îl lămuri un tinerel. Stanca e colegă cu mine!

— Da' matale cine ești?

— Sînt elev la Centrul școlar agricol.

— Da?! Și-acolo învățați să cîntați?

— Învățăm să și cîntăm, însă mai înainte de asta, unii învață să conducă tractoarele, alții să devină contabili pentru unitățile agricole...

★

Iată doi tineri, luați la întîmplare, din cei peste 800 de elevi de la Centrul școlar agricol din Cernavoda.

— Și ca ei sînt mulți, ne spune tovarășul Dinu Ștefan, directorul școlii. Sînt elevii Ungureanu Gheorghe, Barbu Traian, Penga Nicolae, Marin Vasile și alți fruntași la învățătură. Avem elevi buni, care în clasă și în laboratoare, în ateliere, la orele de aplicație practică învață cu sîrguință, pentru a-și însuși profesiunea îndrăgită, pentru a-și lărgi orizontul de cunoștințe.

Și Ungureanu, și Barbu, și Marin, și alți elevi cu care ai sta de vorbă, ți-ar povesti ore în șir despre colegi, despre școala lor. Ți-ar vorbi despre biblioteca școlii cu peste 6 000 de volume, despre fetele și băieții din echipa de teatru, despre corul școlii format din 200 de elevi. Ți-ar spune și despre cele două formații de dansuri, despre soliștii de muzică populară, care au fost atît de aplaudați la programele pe care le-au prezentat pe scena Casei de cultură din oraș, pe scenele căminelor culturale din Cochirleni, Rasova, Seimeni. N-ar uita nici de sportivii echipelor de baschet, volei, handbal...

★

...În școala de pe deal se învață. Profesorii pregătesc cu răbdare sute de tineri care vor munci pentru belșugul ogoarelor.

Lidia NOVAC

Generoasa inițiativă a României

Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite a adoptat, în ziua de 7 decembrie 1965, prin aclamații, în unanimitate, „Declarația cu privire la promovarea în rîndurile tineretului a idealurilor de pace, respect reciproc și înțelegere între popoare".

Luînd cuvîntul în numele delegației Republicii Socialiste România, Mia Groza a spus: „Prezentînd cu cinci ani în urmă această inițiativă, România a pornit de la importanța pe care o are pentru pacea lumii îndreptarea eforturilor tineretului către idealurile nobile ale asigurării unei conviețuiri pașnice internaționale, bazate pe încredere și respect reciproc". **„Prin adoptarea acestei declarații, Organizația Națiunilor Unite se adresează pentru prima oară în mod solemn și direct tinerei generații cu apelul ca aceasta să-și călăuzească energia spre țelurile înalte ale asigurării păcii și securității internaționale, pe baza principiilor indestructibile ale respectului reciproc și înțelegerii între popoare".**

Delegați ai numeroaselor țări au subliniat în cuvîntul lor însemnătatea deosebită a declarației adoptate, manifestîndu-și adeziunea totală față de conținutul acestui document.

Salutînd cu bucurie și satisfacție adoptarea de către Adunarea Generală a O.N.U. a Declarației privind promovarea în rîndul tineretului a ideilor păcii, respectului reciproc și înțelegerii între popoare, Rene MAHEU, director general al U.N.E.S.C.O., **a spus: „Revine tuturor acelora care, pe plan național și internațional, acționează pentru tineret și cu tineretul, să facă în așa fel, încît toți tinerii lumii să-și însușească această declarație de altruism și de pace, care nu reprezintă mai puțin decît cartea speranței noastre".**

Declarația adoptată în unanimitate la O.N.U. reprezintă o contribuție însemnată a țării noastre la menținerea și consolidarea păcii în lume.

Mama

I-a fost primită în U.T.C.,
Azi, fata.
Și i-a împăturit cravata,
Să o așeze ea — cu mîna ei,
Pe raftul în care
Rînduiește amintirile, de obicei.

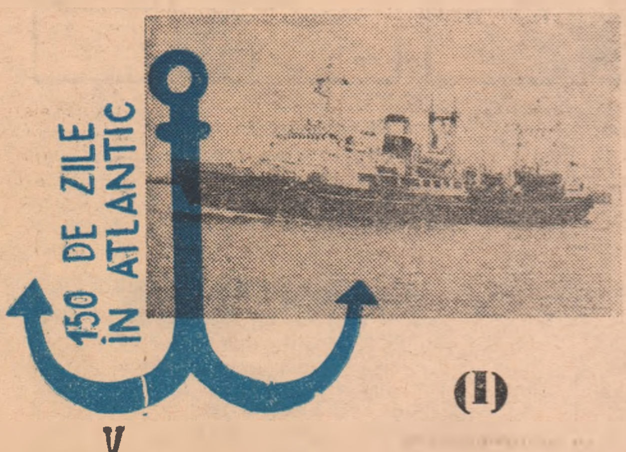
Cu mîna ei,
Cu degetele evantai,
A netezit-o,
Ca o adiere ușoară,
Cum netezea odinioară
Părul, care a fost bălai...

Apoi, și-a atins cu ea obrazul, ușor,
Lîngă tîmplele cu fire cărunte:

„Timpul trece în zbor,
Ca ieri era numai cît un grăunte.

Draga mamei...
E mare...
Are preocupări noi.
A pășit pe drumul cinstit de eroi".

M. CALIN

LA POARTA GIBRALTARULUI

(I)

de AL. DINU IFRIM

Vasul de pescuit oceanic „Constanța" s-a întors recent din cea de a treia călătorie, avînd la bord o încărcătură bogată: peste o sută de vagoane de pește. După un scurt popas, nava a plecat din nou în cursă.

Relatăm cîteva aspecte interesante din cea de a treia călătorie.

Comandantul își aruncă privirea la ceasul fixat în perete, în cabina sa. Apoi, se uită la cel de la mînă, urmărind mersul grăbit al secundarului subțire ca un fir de păr.

Se ridică brusc, își așază cascheta marinărească pe cap și urcă pe punte.

Atlanticul!...

De dincolo de coloanele legendarei porți a lui Hercule, năvălește șuvoiul larg și dens de aer oceanic. Mediterana rămîne în urmă, zdrobindu-și spinarea cu solzi de sticlă de stînca masivă a Gibraltarului.

— Și e mai mare mult decît marea?

— Mare de tot. După Pacific, al doilea ocean de pe glob.

— Și îl treci de la un capăt la altul? Dar cine l-a trecut primul?

— Cristofor Columb. La 1492...

Ar fi vrut să-i spună despre ultima versiune: că vikingii ar fi primii navigatori care au traversat Atlanticul, descoperind continentul american cu sute de ani înainte de Columb. Leif cel Fericit ar fi ajuns — se pare — pe insula Terra Nova.

Dar Elena nu-i decît în clasa a treia..

Chipul fetei îi dispare din gînd, o dată cu amintirea discuției avută acasă. Are să-i explice mai pe larg cînd se va întoarce din misiune. Ce spun legendele nordice, cum e cu descoperirea arheologului norvegian despre care au scris ziarele din lumea întreagă.

— Ce zici, Simion?

N-ai amețit? Răul de... ocean!

Simion n-a amețit, cum nu s-a întîmplat nici cînd a ieșit prima oară pe mare. În Marea Neagră, în Mediterana.

S-a apropiat de comandant, zîmbind, netezindu-și stingherit o șuviță de păr cînepiu, care-i dă în ochi. N-a amețit, dar îl încearcă emoția: Atlanticul se zbate la picioarele lui, solemn. Ascultă frămîntarea valurilor care ascund în adînc nu numai argintul greu al peștilor în căutarea căruia au plecat cu vasul, dar și extraordinarele istorisiri ale marelui ocean.

Simion dă să plece sus, la cîrmă. Mai are puțin și intră în schimb. E timonier.

Comandantul îl reține o clipă.

— Nu vezi nimic?

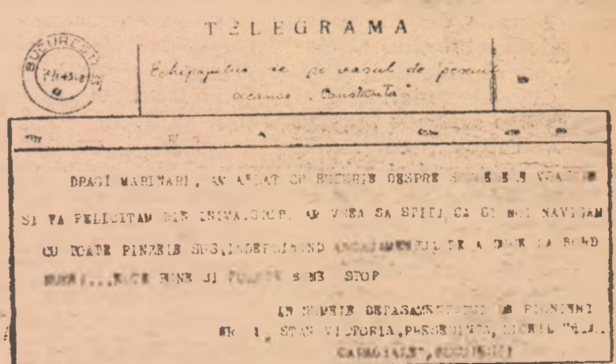
— Nu!

— Fii atent! Și zicînd, îl trage de mînă la marginea vasului, lîngă parapetul înalt de oțel.

— Ce-or fi? rămîne uimit flăcăul. Nu cumva?!...

Jos, la pupă, din pînza de apă spintecată de vas ca de un iatagan enorm, pîndesc ochi sticloși de rechini. Fioroși, urmărind vasul, adulmecă cu lăcomie aerul...

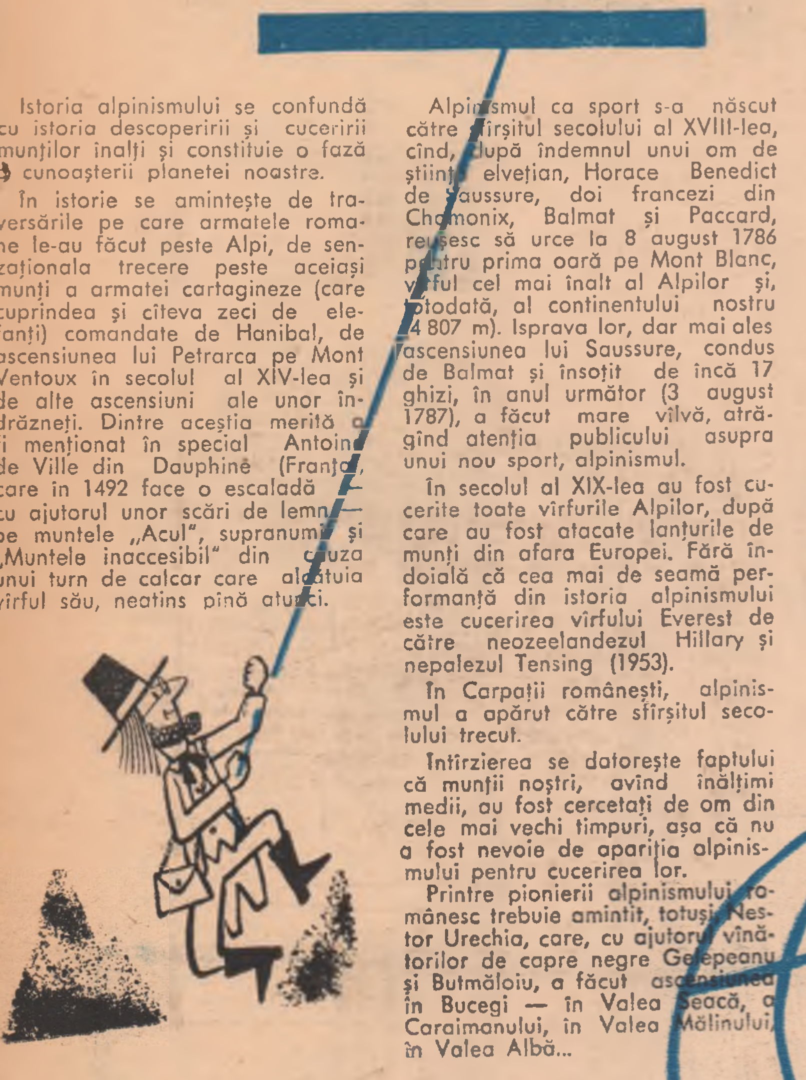
P. S.: Ne-a sosit la redacție, pentru echipajul vasului „Constanța" următoarea

In numărul viitor:

Capcana rechinilor

Cînd a apărut alpinismul

Istoria alpinismului se confundă cu istoria descoperirii și cuceririi munților inalți și constituie o fază a cunoașterii planetei noastre.

În istorie se amintește de traversările pe care armatele romane le-au făcut peste Alpi, de senzaționala trecere peste aceiași munți a armatei cartagineze (care cuprindea și cîteva zeci de elefanți) comandate de Hanibal, de ascensiunea lui Petrarca pe Mont Ventoux în secolul al XIV-lea și de alte ascensiuni ale unor îndrăzneți. Dintre aceștia merită a fi menționat în special Antoine de Ville din Dauphiné (Franța), care în 1492 face o escaladă — cu ajutorul unor scări de lemn — pe muntele „Acul", supranumit și „Muntele inaccesibil" din cauza unui turn de calcar care alcătuia vîrful său, neatins pînă atunci.

Alpinismul ca sport s-a născut către sfîrșitul secolului al XVIII-lea, cînd, după îndemnul unui om de știință elvețian, Horace Benedict de Saussure, doi francezi din Chamonix, Balmat și Paccard, reușesc să urce la 8 august 1786 pentru prima oară pe Mont Blanc, vîrful cel mai înalt al Alpilor și, totodată, al continentului nostru (4 807 m). Isprava lor, dar mai ales ascensiunea lui Saussure, condus de Balmat și însoțit de încă 17 ghizi, în anul următor (3 august 1787), a făcut mare vîlvă, atrăgînd atenția publicului asupra unui nou sport, alpinismul.

În secolul al XIX-lea au fost cucerite toate vîrfurile Alpilor, după care au fost atacate lanțurile de munți din afara Europei. Fără îndoială că cea mai de seamă performanță din istoria alpinismului este cucerirea vîrfului Everest de către neozeelandezul Hillary și nepalezul Tensing (1953).

În Carpații românești, alpinismul a apărut către sfîrșitul secolului trecut.

Intîrzierea se datorește faptului că munții noștri, avînd înălțimi medii, au fost cercetați de om din cele mai vechi timpuri, așa că nu a fost nevoie de apariția alpinismului pentru cucerirea lor.

Printre pionierii alpinismului românesc trebuie amintit, totuși, Nestor Urechia, care, cu ajutorul vînătorilor de capre negre Gelepeanu și Butmăloiu, a făcut ascensiunea în Bucegi — în Valea Seacă, a Caraimanului, în Valea Mălinului, în Valea Albă...

Desene : G. BURSCHI

Pieile roșii... dispar?

*„In satul indienilor mandani de pe malul de răsărit al fluviului Missouri dansul continuă. Nu s-a scurs timp nici cît ai fuma o pipă de cînd marea căpetenie a tribului a luat hotărîrea să se adune cu toții aci, în marea piață din inima satului. Bărbații sînt în ținută de vînătoare, purtînd scuturi ovale, inarmați cu arcuri și lănci și cu chipurile acoperite cu măști — capete cornute de bizoni, special pregătite și decorate. In grupuri alcătuite din cîte zece ori cincisprezece, bărbații, formînd cercuri-cercuri, dansează fără contenire în ritmul cînd lent, cînd rapid al tobei, ceasuri de-a rîndul, așteptînd să se ivească bizonii. Iată, unul din dansatori a obosit; forțele îl părăsesc și cade sleit la pămînt. Atunci ceilalți mimează cu gesturi largi că îl „vînează" ; se încordează un arc, o săgeată cu vîrful teșit îl atinge, omul se prăvale ca și cum ar fi fost ucis — iar cei din jur îl trag de picioare în afara cercului, unde se prefac că îl taie în bucăți. E magicul dans al bizonilor care începe în satele preriei ori de cîte ori multrîvnitele ciurde întîrzie să-și facă apariția..." *).*

Dar cine sînt aceşti... indieni?

1492... Istoviți de lunga călătorie, îngroziți că au apucat un drum greșit, marinarii lui Columb văd, în sfîrșit, pămînt. La auzul acestui cuvînt atît de așteptat, Columb, marele navigator, tresare : „Așadar, am izbutit : în fața noastră se află India !... exclamă el. Dar cît de mult se înșela marele genovez ! Pămîntul descoperit de el nu erau Indiile, „țara mirodeniilor", ci o lume nouă, un continent despre care Europa n-auzise... Era America — cum a fost denumit mai tîrziu — continentul unde trăiau populații necunoscute, care purtau oarecum amprenta rasei mongoloide — ochi așezați oblic, pomeții obrajilor reliefați, părul negru lucios — dar care aveau și trăsături aparte : pielea bronzată, arămie. statura mai înaltă decît a popoarelor asiatice și nasul vulturesc, puternic reliefat.

Cu vremea, oamenii acestor populații au fost denumiți amerindieni (indieni americani). Despre ei — oameni viteji, cinstiți, vestiți vînători etc — s-a scris o întreagă literatură. Și astăzi citim cu plăcere „Ultimul mohican" al lui Fenimore Cooper, și azi ne place să colindăm oceanele în căutarea balenei albe, întovărășindu-l pe curajosul și ciudatul harponist din „Moby Dick"... Și azi urmărim cu atenție încordată aventurile dreptului și curajosului „Winetou"...

Dar care e viata indienilor americani azi?

Încă de la debarcarea europenilor în America, indianul a fost hăituit, înșelat, ucis... iar azi — consemnează ziaristul american Sid Moody — indianul „a devenit aproape o relicvă istorică în țara pe care odinioară o stăpînea, un erou al filmelor pentru televiziune".

La numai cîteva mile de așezările moderne, cu hoteluri ultraluxoase trăiesc mii de indieni care cred în vrăjitorii care se tem că dacă cineva îi fotografiază le ia sufletul.

În rezervații speciale, în S.U.A., trăiesc 365 000 de indieni. Cei mai multi dintre ei duc o viață de mizerie. Analfabetismul, mortalitatea infantilă. slaba alimentare, condițiile grele de locuit fac ca numărul indienilor să scadă mereu. Pe cuprinsul rezervațiilor Navajos din Arizona, indienii cară apa de la distanțe de 10-15 km și, în unele cazuri, chiar de la 20 km.

Pieile roșii de odinioară, care pe vremuri cutreierau întinderile țării după cum le era vrerea, sînt azi prizonierii hotarelor rezervațiilor înguste. Închiderea lor în rezervații a reprezentat o adevărată tragedie. Mîndrii indieni Sioux, vestiți vînători de bizoni, o dată cu exterminarea acestor animale s-au găsit în pragul morții prin foame.

Indienii Navajos au reușit în mai mare măsură să-și păstreze identitatea națională... Ei cresc vite — așa cum făceau și înainte. Dar peste 60 la sută din ei sînt analfabeti...

Tot mai multe personalități de stat din S.U.A. spun că dacă guvernul va înceta să-i mai ajute pe indieni (și mulți oameni politici cer adesea suspendarea acestui ajutor). aceasta „ar însemna masacrul final al pieilor roșii". Timpul va arăta dacă pieile roșii vor reuși sau nu să supraviețuiască.

*) = „Pieile roșii" de Mihai Gheorghe Andrieș, „Editura Tineretului" 1965.

Elefanții și îmblînzitoarea

Baby, un enorm elefant indian, care făcea parte, împreună cu alți nouă elefanți din trupa unui circ parizian, era foarte atașat de îmblînzitoarea sa, o tînără curajoasă.

Îmblînzitoarea avea obiceiul să folosească întotdeauna același parfum. Elefanții o recunoșteau de la distanță după acesta, adulmecînd cu trompele în vînt.

Într-una din zile, circul se afla în turneu la Amsterdam, în Olanda. Înaintea premierei, conducerea circului a hotărît să organizeze o paradă pe străzile orașului. Parada era deschisă de cei zece elefanți împreună cu Baby. Îmblînzitoarea rămăsese la hotel. La un moment dat, în timp ce grupul de elefanți trecea prin fața unui luxos magazin de parfumuri, Baby s-a oprit dintr-o dată adulmecînd aerul : i s-a părut că recunoaște parfumul caracteristic folosit de îmblînzitoarea sa. A scos un muget de bucurie și s-a îndreptat tropăind spre intrarea parfumeriei. Ceilalți elefanți l-au urmat. Cu trompele au început să miroasă pretutindeni, răsturnînd rafturile cu sticlele de parfum și spărgînd vitrinele : o căutau pe îmblînzitoare și nu o găseau. S-a produs o panică de nedescris. În cîteva minute, magazinul a fost complet distrus. Elefanții nu s-au potolit decît atunci cînd îmblînzitoarea, chemată la telefon, a sosit de urgență la fața locului.

Din ziua aceea, conducerea circului a interzis îmblînzitoarei să se mai parfumeze...

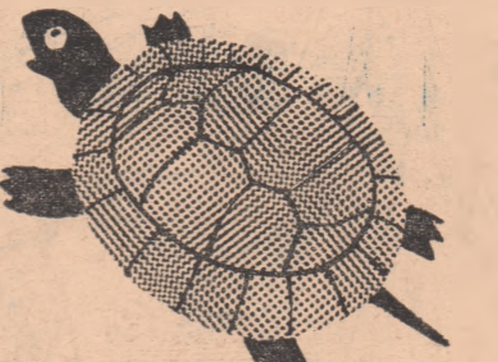
Cea mai mare broască țestoasă

Mai întîi, cîteva cuvinte despre o broască țestoasă... regină.

Despre ce este vorba? Pe mărcile poștale din insula Tonga, emise în perioada 1897—1935, este înfățișată o uriașă broască țestoasă din Galapagos. Nu este un simplu desen, ci un adevărat portret.

Cîndva, cunoscutul navigator englez James Cook a dăruit șefului tribului o broască țestoasă. Locuitorii insulei i-au dat rangul de regină. Din cauza longevității și blîndeței ei, oamenii au început s-o admire. În cinstea ei, pe mărcile poștale din Tonga a apărut imaginea broaștei regine, care mai trăiește și acum.

Cea mai mare broască țestoasă a fost pescuită întîmplător de un pescar tailandez, pe nume Nai Sipard Temaroen, în vîrstă de 19 ani. Adevărat monstru marin, broasca avea 2 m lungime, aproape 1 m lățime, iar grosimea de 1 m. Pielea de pe spinare se asemăna cu cea de crocodil, însă fără solzi. Capul se asemăna cu al broaștei țestoase, dar se termina cu un cioc ascuțit. Animalul (exemplar din cea mai mare specie de broască țestoasă marină, pe cale de dispariție) cîntărea o jumătate de tonă!

Gluma lui Rossini

Compozitorul Rossini era invitat odată la un cunoscut parizian. Printre oaspeți se afla și poetul Alfred de Musset, care a fost rugat să citească ceva din versurile sale.

Musset a citit ultimul său poem, pe care îl terminase recent.

— Cine este autorul versurilor? l-a întrebat Rossini.

— Eu, i-a răspuns poetul.

— Mă scuzați, a replicat Rossini. dar mi se pare că am învățat aceste versuri încă pe cînd eram copil. Mi le amintesc chiar foarte bine. Și, într-adevăr, compozitorul a recitat poemul fără greșeală, ceea ce l-a tulburat foarte mult pe poet.

Atunci, Rossini a început să rîdă și i-a spus :

— Liniștește-te, dragul meu, versurile pe care le-ai auzit îți aparțin într-adevăr.

Rossini reușise să facă gluma datorită memoriei sale excepționale, reproducînd întocmai versurile pe care atunci le auzise prima oară.

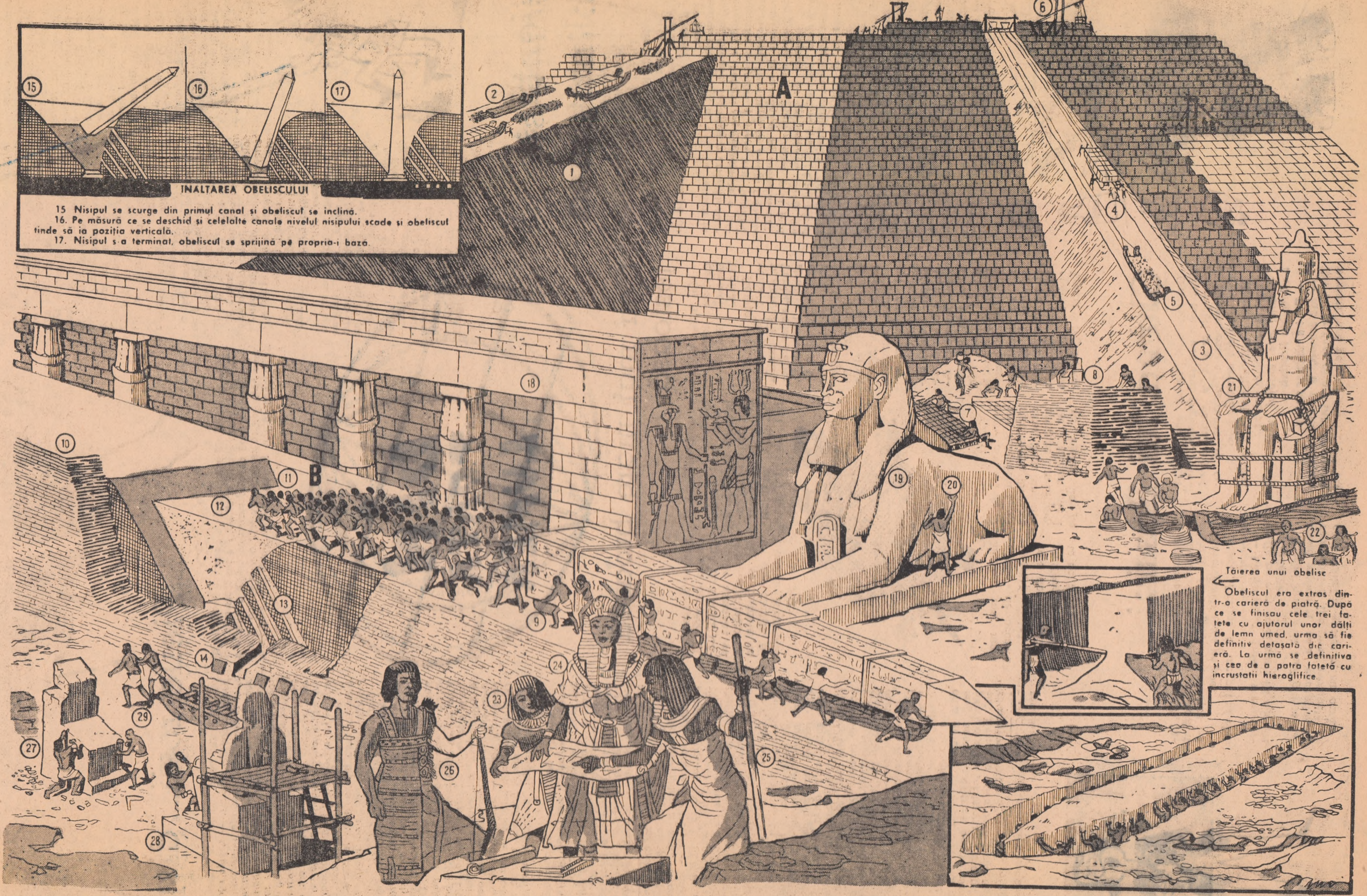

Din istoricul tehnicii marilor construcţii ale Egiptului antic

Pentru ridicarea marilor construcţii ce ne uimesc şi astăzi prin amploarea şi măreţia lor au fost tîrîte în sclavie triburi întregi care au fost obligate să lucreze la ele.

La construcţia *piramidei lui Keops* au lucrat timp de 20 de ani — după cum arată istoricul grec Herodot — 100 000 de sclavi. Blocurile enorme de piatră se transportau pe sănii uriaşe de lucru, trase de cîte 40-50 de oameni şi se urcau pe rampe executate din pămînt pînă la locul de montare. Pentru ca sania să alunece, rampa de pămînt era udată încontinuu. Piramida lui Keops, cea mai mare din cele construite în Egipt, are înălţimea de 147 m şi latura bazei de 230 m. La construcţia ei s-au utilizat 2,5 milioane blocuri de piatră de 2,5 tone fiecare. *Ea este cea mai mare construcţie de piatră executată pînă în prezent în lume.*

Astăzi, cînd datorită construcţiei barajului de la Assuan, se duce o muncă titanică pentru salvarea monumentelor care intră în perimetrul viitorului loc de acumulare, arheologi, istorici, ingineri, tehnicieni lucrează cu mijloacele tehnice ale secolului XX pentru a muta aceste uimitoare construcţii ale geniului uman la o distanţă de 2 600 metri de poziţia sa originară pe Malul Nilului

A. CONSTRUCTIA UNEI PIRAMIDE

1) Plan înclinat din cărămizi de pămînt şi paie tocate arse la soare. 2) Pe planul înclinat sînt urcate cu forţa braţelor încărcăturile de pietre tăiate 3) Alt plan înclinat pentru urcarea vagonetelor cu contragreutăţi. 4) Vagonet încărcat cu piatră. 5) Vagonet care coboară încărcat cu oameni (care devenea contragreutate la cel precedent). 6) Aparat pentru ridicarea şi repartizarea blocurilor de piatră. 7) Fabricarea cărămizilor cu forme de lemn. 8) Teanc de cărămizi destinat pentru ridicarea planurilor înclinate, pe măsură ce se ridică piramide.

B. TRANSPORTAREA UNUI OBELISC

9) Obeliscul, montat pe o sanie de lemn, este tras pe un plan înclinat. 10) Plan înclinat construit din cărămizi 11) Şanţul obeliscului. 12) Masă de nisip. 13) Canale de-a lungul cărora va curge nisipul cînd vor fi deschise porţile respective. 14) Porţi pentru evacuarea nisipului. 15) 16) 17) Inălţarea obeliscului.

C. IMPREJURUL PIRAMIDEI

18) Templu funerar. 19) Sfinx. 20) Operaţia de şlefuire. 21) Colos plasat pe o sanie în aşteptare de a fi amplasat. 22) (Aducători de apă. 23), 24), 25), 26), Figura arhitectului constructor, a faraonului, a unui înalt magistrat şi oameni din gardă. 27) Se ciopleşte un bloc de piatră pentru o statuie. 28) Sculptura unei statui. 29) Sanie trasă manual.

(Din „Il PIONIERE" suplimentul pentru copii al ziarului „L'UNITA")

În curînd, la concurs

Pentru săptămîna care vine, pionierii școlii noastre au pregătit un concurs pentru „cel mai bun recitator". Am ales poezii frumoase, pe care le vor recita cei mai buni dintre pionieri. Și eu voi fi prezentă la acest concurs Dar nu ca pionieră, ci ca... o prietenă mai mare, care să-i ajute. Pentru că trebuie să vă spun, de curînd, am primit carnetul roșu de utecistă. Este prima sarcină pe care am primit-o în calitate de utecistă.

NICA MARIA
cl. a VIII-a
Școala generală-Techirghiol,
reg. Dobrogea

Sînt bucuros

Astăzi am participat a doua oară la o adunare U.T.C. Am luat și cuvîntul! Este drept, am avut emoții, dar au trecut. Trebuie să știți că sînt de puțin timp membru al organizației de tineret. Și sînt tare bucuros că uteciștii au avut încredere în mine, m-au primit alături de ei. Vreau să învăț bine, să fiu exemplu pentru ceilalți colegi, care, de asemenea, își doresc și se pregătesc să intre în U.T.C.

MEREUȚĂ DINU
Satul Cepești, com. Bogdănița,
raionul Bîrlad

Transmitem pe lungimea de undă a vacanței

Așa, v-ați așezat în fața aparatelor? Ați potrivit lungimea de undă a vacanței? Bun... Atunci putem deci începe emisiunea. Nu înainte însă de a vă da o ultimă indicație: luați „Scînteia pionierului", altfel nu veți auzi nimic din... transmisia noastră.

ÎN CASA LUI MOȘ GERILA...

...este cam deranj. Vă rog să-l scuzați însă, pentru că s-a mutat de curînd la Casa pionierilor din Brașov. Încă nu este gata cu aranjarea camerelor, a lucrurilor. De altfel, mai are cîteva zile bune, în care va pune totul la punct. Iepurașii, cei care îi vor conduce pe invitați în încăperile casei lui Moș Gerilă, învață de zor... codul bunelor maniere, formulele cele mai indicate de politețe. Unul dintre iepurași este cel mai... fricos. Se teme să nu se încurce la urarea cu care îi va sorcovi pe copii. Într-una din încăperile casei, pe a cărei ușă scrie „Cercul de teatru", Clopoțel, cu pretenția de regizor, intervine mereu dînd sfaturi păpușilor, micilor animale, cum să facă să fie mai... „autentice". Că doar spectatorii care vor veni „sînt foarte pretențioși", spune el. Alături, într-o cameră mare, cu multe desene pe pereți, se sfădește o babă cu un moșneag.

— Ba, „Fata babei și fata moșneagului" este cea mai frumoasă poveste, pe aceasta să le-o spunem copiilor, susține convinsă... **baba**.

— Aș, o știu și cei mici de la grădiniță! Să ne gîndim la una și mai nouă, susține **moșul**.

Să-i lăsăm să ajungă la o concluzie — într-o săptămînă au destul timp, mai ales, că vor putea să-i ceară sfatul și vecinului lor **doctorul** „Știe-Tot". Acesta-i ocupat cu pregătirea unor experiențe de chimie pe care vrea să le prezinte oaspeților, un sfat însă nu va refuza el să le dea.

Nu numai în casă se fac pregătiri, ci și afară, în curte. Cu fiecare zi, bradul, adus din vîrful muntelui, se împodobește tot mai frumos cu găteli strălucitoare, cu beculețe care vor lumina crengile grațioase. Aici, în jurul pomului de iarnă, copiii se vor întrece la concursurile pentru „Cel mai frumos om de zăpadă", „Cel mai bun țintaș", Materia primă va fi... zăpada. La plecare, Moș Gerilă le va face o urare dintre cele mai frumoase. Apoi, săniuțele vor purta copiii către casele lor.

DOMNUL GOE, ALI-BABA ȘI MOȘ ION ROATĂ

au sosit la **Bacău**. De unde au venit? Din... rafturile bibliotecii. Au fost invitați de către pionieri la „Carnavalul cărții". După înfățișare și costume, portarul de la intrare ar trebui să-i recunoască, dar el nu vrea să știe de nimic. Cere invitațiile.

— Parola o s-o spuneți pe scenă, spune el plin de importanță, referindu-se la textul pe care aceștia vor trebui să-l reproducă din cartea de unde au... **coborît**. Prea simplu nu va fi, pentru că este vorba de 40 de personaje pe care trebuie să le identifice copiii. Dar, așa-i la concurs! Trebuie să-ți pui mintea la contribuție! Poate va fi mai ușor la concursul din Parcul „Libertății?" Cine știe. Acolo copiii vor recunoaște urmele unor animale sălbatice, pe zăpadă. Și, pronosticurile pot fi cele mai neașteptate...

LA KILOMETRU 25...

...se vor opri cele **două** autobuze. Deodată, veselia care se va strînge tot drumul, de la **Timișoara** pînă la Șarlota, va năvăli afară, o dată cu copiii grăbiți să coboare. O privire iscoditoare în stînga, alta în dreapta, un schimb de păreri și, se va putea spune că s-au și odihnit. Se pot pregăti schiurile, săniuțele. „Gata pentru concurs!", se va da raportul. Iureșul va începe...

Despre excursia la cabana Căsoaia din Munții Zărandului, pionierii de la cercul turistic din Timișoara nu mi-au spus prea multe lucruri. „O să vă scriem tot, cînd vom fi acolo", m-au asigurat ei. Să așteptăm deci.

DE PESTE NOUA MARI ȘI NOUA ȚARI...

...vor sosi la Carnavalul pionierilor din **Cernavoda** Harap Alb (după ce va fi scăpat de Spîn), Albă ca Zăpada (firește, însoțită de cei 7 pitici), din „Țara primăverii", cele mai grațioase, mai frumoase flori, vor păși în sala mare a Casei de cultură. „N-o să le pară rău că au făcut atîta drum pînă la noi, la Casa pionierilor spun copiii din Cernavoda, le-am pregătit multe surprize frumoase. Dacă vor fi amatori, îi vom lua și în excursia noastră la Constanța. Acolo să vadă ei palate! Se vor hotărî poate să nu mai plece în țările lor de basm. Că doar aici este mult mai frumos..."

Ei, și-acum e cazul să încheiem emisiunea. Ne vom întîlni însă, pe aceeași lungime de undă, peste o săptămînă!

Elena MANESCU

Membrii cercului mîinilor îndemînatice de la Palatul pionierilor din Capitală pregătesc ornamentațiile pentru carnaval.

O poveste cu-nțeles, întîmplată la cules...

— Am fost la „cules" de măceșe! Ia să le cîntărim, să vedem cîte am „adunat"...

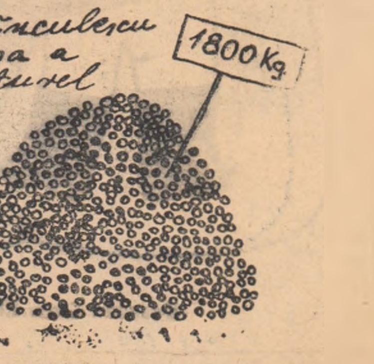
— Ia uitați-vă cine e în primul rînd! Dar voi n-ați fost la cules!
— Ce te privește? Ba am fost la... „cules".

— I-am văzut! Le-au luat din magazie. Din grămada pe care am adunat-o noi...

— Ieșiți din rînd! N-avem nevoie de „ajutorul" vostru...

Și fără ajutorul elevilor Stănculescu Petre și Stănculescu Aurel din clasa a VII-a, Tija Simion și Bălășan Aurel dintr-a VIII-a, harnicii pionieri și școlari de la Școala generală din satul Poiana, raionul Orăștie, au strîns atîtea măceșe.

Lidia Vișan
(după corespondența pionierilor Robotin Floarea și Cormea Aurel)

Zîna Melopeelor

Gîndindu-mă la versurile lui Topîrceanu închinate anotimpului în care se deschide anul școlar, aș adăuga că Toamna, „Zîna melopeelor și.. Doamna cucurbitaceelor", a oferit copiilor din orașul nostru, o dată cu noul repertoriu, o surpriză : „RĂPSODII DE TOAMNĂ" de G. *Topîrceanu*, puse în scenă la *Teatrul de păpuși „Licurici"*. Păpușarii noștri, întorși nu de mult dintr-un turneu în întreaga țară, ne-au adus vestea plină de bucurie că dramatizarea versurilor lui Topîrceanu s-a bucurat de succes.

Poate vă gîndiți, cum este o poezie transpusă pe scena teatrului ? Ce e nou într-o asemenea piesă ?

În afară de personaje-păpuși (vrăbii, broaște, cocostîrci, o coțofană, un pui de cioară, bîtlanul, eretele, țînțarul, gărgărița etc.) apar și... mîinile artiștilor mînuitori. Frunze și petale, unduirile de vînt și chiar un mic balet sînt interpretate — la vedere — de mîinile care pînă acuma au lucrat acoperite de păpușă.

La începutul spectacolului, două mîini aduc un soare uriaș și îl lasă în colțul drept al scenei, jos, făcîndu-i semn să se ridice. Soarele se ridică zîmbind. El se aprinde și se stinge ca și cînd, respirînd, ar da viață vegetației din jur.

Pentru a sugera culorile toamnei, iată ideea artistică pe care am ales-o : în fața soarelui apare un nor în formă de... paletă. Două mîini intră pe scenă cu o pensulă uriașă pe care o moaie în culorile de pe paletă și pictează plantele și florile în nuanțe ruginii. Întregul tablou mișcător, plin de neliniște și culoare, în care păsări, gîze și flori rostesc gradat versurile din *Rapsodii*, culminează cu venirea Toamnei — interpretată de o actriță. Toamna este îmbrăcată în frumosul port săliștenesc [1], cu pieptar de piele cu ciucuri și garnituri de vidră, cu basma de borangic și cu coșuri cu struguri în mînă.

Cred că spectatorii — copii, văzînd piesa, vor simți dorința de a-l citi din nou, sau pentru prima dată, pe unul dintre cei mai dragi poeți ai noștri — George Topîrceanu.

Și dacă va fi numai atît, va fi foarte mult

Ion HINDOREANU
regizor artistic
Teatrul de păpuși „Licurici",
Sibiu

[1] = Care se poartă în comuna Săliște, Sibiu.

VĂ RECOMANDĂM:

Teatru școlar

Fănel, pe numele din catalog Damian Ștefan, urmează să sosească din vacanța pe care și-a petrecut-o la țară, la unchiul Firu. Dar de ce îl așteaptă cu atîta interes colegii, pionierii din detașament ? Pentru că Fănel aduce în valiză albinele pe care le-a primit în dar pentru școală din partea cooperativei agricole.

Numai că... ascultați :

Instructorul : Asta știu Nu știu cum s-au transformat albinele în pietre...

Fănel : Și încă ce pietre !... Cu etichete !

Instructorul : După cîte se pare sînt ale unui geolog.

Fănel : E clar.

Desigur, e foarte clar. În tren Fănel a schimbat valiza sa, cu cea a unui geolog în care se găseau probe de... minereu. Pornind de la această întîmplare, **Eduard Jurist** concentrează în piesa „VALIZA PIERDUTĂ" spiritul de răspundere ce trebuie să caracterizeze pe pionieri și școlari.

Piesa a fost editată de Casa Centrală a creației populare, unde au fost tipărite și alte piese de teatru pentru școlari, printre care „EU ȘI PRIETENII MEI" de **Alecu Popovici**, „TOTUL E SĂ AI IDEI" de **Virgil Stoenescu**, „CAMPIONUL DE REZERVĂ" de **Xenia Roman...** Nelu, din piesa Xeniei Roman, e un timid care ascunde un temperament efervescent, de poet ; altul este Gicu din „TOTUL E SĂ AI IDEI", pionier cu succese deosebite la... fotbal, superficial însă la învățătură, căutînd „idei" de folosire a fițuicilor la lucrarea de istorie ; Ghiță, Ilie și Sandu — personaje din piesa „EU ȘI PRIETENII MEI" de Alecu Popovici — încearcă să imite strident în jocurile lor unele scene din filmele de aventuri.

Față de manifestările acestor „eroi" va lua atitudine colectivul de pionieri — grupa, detașamentul, evidențiind deprinderea spiritului tovărășesc, a răspunderii colective, a prieteniei.

Recomandăm aceste piese, ca și altele tipărite în colecția „Teatru școlar", formațiilor artistice pionierești.

Octavian NICA

ZAMFIR

Schiță de Rareș CORNEA

Era la noi în sat un pădurar pe care-l chema Zamfir. Să fi fost mai mare peste pădurari... Au trecut ani mulți de-atunci.

Acest Zamfir părea coborît dintre filele cărților cu haiduci : zdravăn, cu mustață neagră tunsă scurt, cu ochii scăpărînd vioi sub marginea pălăriei verzi, împodobită cu păr de mistreț. De cînd îl știam, umbla numai călare — avea un cal mărunt și harnic la mers. Duminica îl vedeam pe Zamfir, cinstind cu oamenii cîte un pahar, de-a călare.

Umblau, pe seama lui, fel de fel de vorbe : ba c-ar fi omorît un șarpe gros cît ruda carului, ba că s-a luptat cu un urs și l-ar fi doborît... Mă rog, adevărate legende. Și nu-i stătea de loc rău lui Zamfir cînd venea prin sat ; oamenii îi polteau ziua bună și el trecea mîndru, pe calul lui care măcina mărunt din copite. Noi, copiii, căscam gura minunîndu-ne de pușca lui Zamfir, de toporașul și geanta de la șold și visam să ne facem, cînd vom fi mari, pădurari. Dar nu așa, ca oricare — ci pădurari ca Zamfir : cu mustață, cu pușcă și cu toporaș ca ale lui.

Într-o zi de iulie, bunicul m-a luat cu el să scoată unban de lemne. M-am dus cum nu se poate mai bucuros. Mă gîndeam că poate o să-l văd mai de-aproape și că o să mă lase să mă uit la pușca lui cea cu două țevi.

Casa pădurarului era după vii, încremenită sub un nuc bătrîn, uriaș. Am pășit în curte ținîndu-mă aproape de bunicul.

Zamfir a ieșit din șură potolind dulăul care se smucea în lanț ; era îmbrăcat în cioareci, cu cămașa albă, lungă pe deasupra și fără serpar. Mi s-a părut mult mai scund — poate pentru că nu era călare, ori nu avea pe el hainele cu frunză de stejar pe guler și pălăria verde. A dat mîna cu bunicul și s-au așezat pe lemne să povestească. Pe mine nici nu m-a băgat în seamă.

De la cuptor s-a auzit glasul ascuțit al Leontinei — nevastă-sa :

— Mă, omule, adu iute niște așchii !

— Mintenaș, Leontină ! i-a răspuns el și s-a dus în casă cu un braț de vreascuri.

Întorcîndu-ne spre casă, mă gîndeam : „Oare ăsta-i Zamfir, cel care s-a luptat cu ursul ?" A doua zi le-am povestit băieților că eu nu cred poveștile cu balaurul și ursul, că Zamfir e mic de statură, ia acolo, un gospodar ca toți gospodarii, care umblă desculț și pe care-l cătănește Leontina.

Băieții s-au uitat la mine mirați și nu m-au crezut.

Plugușorul

Aho, aho, aho, aho,
Ascultați de Anul Nou
Plugușorul nostru mare,
Tras de turboreactoare,
Repetat de zurgălăi,
De buhai, de munți, de văi,
De ecouri lungi de bici
Mînuite de voinici,
Ca o bucurie rară
Revărsată peste țară,
Căci pe unde trece plugul
Ca-n poveste e belșugul.
Boabele-s neasemuite,
Din cinci boabe faci trei pite.
Hăi, hăi,
Mînați măi !
Cînd furnalele mari țin
Bolta cerului senin
Din cuptoare cad în forme
Valuri de oțel, enorme
Tot oțelu-i alb, curat
Parc-ar fi un aluat,
De covrigi, de cozonaci,
De plăcinte, de colaci,
Ați uitat, măi, voinici ?
Ia tunați acum din bici
Pentru cei ce fac în zare
Anul Nou lîngă cuptoare !
Hăi, hăi,
Mînați măi !
Plugușorul nostru mare
Tras de turboreactoare,
Cu brázdarele fierbinți
Ară-n suflete și-n minți.
Și-n această arătură
A scînteii-nvățătură
Ca și bobul să rodească
Precum grîul să-nflorească.
Să nu fie-n nici un loc
Note proaste-n catalog...
Și drapelul biruinței
Pe piscurile științei
Să-l urcăm cu toți, copii,
Cît sîntem în țară, mii !
Ia mai mînați, măi, băieți.
Către visul îndrăzneț
Hăi, hăi,
Mînați măi !
Țara noastră precum este
Alta nu-i chiar în poveste,
Apele și brazii verzi,
Turmele de oi, livezi
Și castelele de sonde
Salul lanurilor blonde
Și atîtea blocuri, care
Pastelează-ntreaga zare,
Ne sînt nouă toate date,
Să le moștenim pe toate.
Mînați măi, mînați, băieți,
Către-aceste frumuseți !
Hăi, hăi,
Mînați măi !

Nicolae BULGARU

Desene : Stela CREȚU

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA : București, Piața „Scînteii", telefon 17 60 10, 17 60 20 ; Tiparul : Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"

40361